

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσωρεύσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομμάτια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συντακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 10/11/2025.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:
Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), Βιβλιοπωλείο Αλφειός (Χαριλάου Τρικούπη 22), Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο Υμηπτού (Υμηπτού 74, Παγκράτι)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:
antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:
antifacommunity.gr/traverso

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ο δυϊσμός μεταξύ πόλης και υπαίθρου είναι τόσο παλιός, σχεδόν όσο και η καπιταλιστική οργάνωση των κοινωνιών μας.

Από τη μία η σύγχρονη πόλη, το βιομηχανικό κέντρο, κοιτίδα του μοντερνισμού και του ορθολογισμού, πύκνωση της διοικητικής εξουσίας, το σπίτι της εργατικής τάξης και καρδιά των κοινωνικών εξελίξεων. Ταυτόχρονα, όμως, και πηγή δυστυχίας, βασίλειο της πλήξης, αρένα της αλλοτρίωσης.

Από την άλλη η υπαίθρος, συντηρήτρια των πόλεων με την αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή της, σύμβολο της χαμένης επαφής του ανθρώπου με την φύση, διατηρώντας μια επίφαση του αυθεντικού και του ανεπιτήδευτου. Ταυτόχρονα, όμως, και ανθεκτική στέγη του συντηρητισμού, της καθυστέρησης και της παράδοσης του έθνους.

Είμαστε οι τελευταίοι που θα υπερασπιστούμε την δεύτερη έναντι της πρώτης. Παιδιά της πόλης είμαστε όλοι/ες μας και κουβαλάμε μια μητροπολιτάνικη παράδοση: ζούμε, δουλεύουμε και κάνουμε ταξική πολιτική με τα υλικά που μας διαθέτει η σύγχρονη πόλη: μαζική παραγωγή, μαζική κατανάλωση, μαζική κοινωνία.

Από αυτή τη θέση μιλώντας, μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι η δυσφήμιση της υπαίθρου στην οποία επιδίδεται το τελευταίο διάστημα η γραφειοκρατία της πόλης -με αφορμή την υπόθεση του σκανδάλου στον ΟΠΕΚΕΠΕ και τα γεγονότα στα Βορζία της Κρήτης- δεν κοιτάει μονάχα προς την υπαίθρο αλλά και προς το εσωτερικό των πόλεων. Δεν στοχεύει μονάχα την οικονομική οργάνωση της επαρχίας αλλά και την κοινωνική οργάνωση του άστεως.

Η αγροτοκτηνοτροφική παραγωγή ως ο πρωτογενής κλάδος του ελληνικού καπιταλισμού υφίσταται μια βίαιη αναδιάρθρωση τα τελευταία χρόνια. Δείγματα αυτής: η αναδιευθέτηση του προσοδικού συστήματος που διαχειρίζεται και διανέμει τις κοινοτικές ενισχύσεις, η Κοινή Αγροτική Πολιτική, δηλαδή η αλλαγή στρατηγικής για την πρωτογενή παραγωγή στα πλαίσια μιας ευρωπαϊκής οικονομίας που μετατρέπεται σε πολεμική με γοργούς ρυθμούς, τα νέα logistics που διανέμουν τα προϊόντα από τα χωράφια στα ράφια των σουπερμάρκετ μέσα σε ένα περιβάλλον διεθνούς εμπορικού πολέμου. Αλλά και τα πεταμένα πορτοκάλια της Αργολίδας, οι άχρηστες γούνες των μινκ της Καστοριάς ή το μισό εκατομμύριο αιγοπρόβατα που νόσπασαν από ευλογία και θανατώθηκαν. Μαζική καταστροφή κεφαλαίου για τις ανάγκες της πολεμικής οικονομίας.

Η ελληνική υπαίθρος, όμως, δεν παράγει ούτε εξάγει μονάχα -και κυρίως- κηπευτικά, φρούτα και ζωικό κεφάλαιο. Διαθέτει επίσης και κάμποσο εγκληματικό κεφάλαιο. Προπαντός, όμως, παράγει και εξάγει τουρισμό. Από την πρώτη μεταπολεμική περίοδο, όταν πρωτοχαράχτηκε η καπιταλιστική στρατηγική για τον ελληνικό τουρισμό, η υπαίθρος βρέθηκε στο επίκεντρο του κρατικού σχεδιασμού. Αυτό συνέβη διότι το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα του ελληνικού τουρισμού εντοπιζόταν εκεί ακριβώς που βρισκόταν το τρωτό σημείο της μεταπολεμικής καπιταλιστικής ανάπτυξης: στην ανισορροπία μεταξύ της αναπτυσσόμενης πόλης και της καπιταλιστικά υπανάπτυκτης υπαίθρου.

Ο ελληνικός τουρισμός δεν ήταν σαν τον ιταλικό, δεν είχε να πουλήσει Ρώμη, Φλωρεντία και Βενετία. Είχε, όμως, να πουλήσει πετρόκτιστα καταλύματα σε γραφικά νησιά, μικρές ταβέρνες σε απομονωμένες παραλίες, χειροποίητα

I edito

προϊόντα και αυθεντικούς Έλληνες επαρχιώτες, του είδους που όλοι/ες σι-
χαινόμαστε. Κι ήταν αυτές οι «ιδιαιτερότητες» του ελληνικού τουρισμού που
καθόρισαν το επιχειρηματικό μοντέλο του ως κατεξοχήν μικρομεσαίο.

Σε αυτό το περιβάλλον, η ελληνική ύπαιθρος μπόρεσε να αποκτήσει έναν
αυξημένο βαθμό αυτονομίας από την κεντρική εξουσία. Οι ιδιοκτήτες των πε-
τρόκτιστων καταλυμάτων μπορούσαν να χτίζουν αυθαίρετα δίχως οικοδομικές
άδειες, οι επιχειρηματίες με τις μικρές ταβέρνες μπορούσαν να μην κόβουν
ούτε μια απόδειξη κατά την διάρκεια της τουριστικής σεζόν, οι μικροπαραγωγοί
και οι μεταπράτες των νησιών μπορούσαν να μην πληρώνουν ούτε ένα ένσημο
στους εργάτες που απασχολούσαν. Οι Έλληνες επαρχιώτες μπορούσαν να
κάνουν ότι θέλουν με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Κι άμα «χαλούσε
ο σασμός», μπορούσαν να αδειάσουν στα μούτρα του γείτονα την καραμπίνα
που είχαν κρυμμένη στην αποθήκη τους.

Φαίνεται πως αυτή η παλιά διευθέτηση έκανε τον κύκλο της και δεν μπορεί
να γίνει άλλο πια ανεκτό από το ελληνικό κράτος, που μετασχηματίζεται βίαια
προκειμένου να μπει με όρους αξιώσεων στο καπιταλιστικό περιβάλλον της
νέας εποχής.

Η ελληνική ύπαιθρος πρέπει να αρχίσει να μοιάζει με την πόλη. Τα πετρό-
κτιστα καταλύματα πρέπει να νομιμοποιηθούν και να δηλωθούν στο ψηφιακό
μπήρω τουριστικών καταλυμάτων. Οι γραφικές ταβέρνες πρέπει να εφαρ-
μόσουν καθεστώς ψηφιακής κάρτας εργασίας για το προσωπικό τους. Οι
μικροπαραγωγοί της υπαίθρου πρέπει να εκσυγχρονιστούν αν θέλουν να
συνεχίσουν να παίρνουν κοινωνικές ενισχύσεις -ακόμα κι αν αυτό σημαίνει
ότι πρέπει να ξεριζώσουν τα κηπευτικά και να προσλάβουν ΑΙ γεωπόνους που
θα επιβλέπει το κτήμα με drones και θα στέλνει σε real time συμβουλές στο
smart phone. Κι όσον αφορά τις καραμπίνες, πρέπει να γίνει αυτόνομο ποια
γουρούνια έχουν το μονοπώλιο της βίας: στις πόλεις τα ματ και οι δελτάδες
και στην ύπαιθρο οι οπκίτες και οι ταετζήδες.

Αν ισχύει ότι η ελληνική κοινωνία βρίσκεται σε ένα ώριμο στάδιο προ-
ετοιμασίας για πόλεμο, αυτό σημαίνει ότι το προλεταριάτο πολύ γρήγορα
πρέπει να μάθει να ζει διαφορετικά σε σχέση με πριν. Από το πού κατοικεί και
πώς δουλεύει μέχρι το τί τρώει και πώς διασκεδάζει. Λιγότερη κυκλοφορία,
μικρότερη κατανάλωση, αλλιώς πικρή ζωή, ελάχιστη ελευθερία: περισσότερες
διαταγές, περισσότερη τεχνολογία, περισσότερο κράτος. Αν η μισή δουλειά
που πρέπει να γίνει βρίσκεται εντοπισμένη στους μηχανισμούς εξουσίας που
καθορίζουν τη ζωή στις πόλεις, η άλλη μισή βρίσκεται στους μηχανισμούς που
καθορίζουν την κατάσταση της υπαίθρου. Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, τα
περιθώρια πρέπει να στενέψουν.

Και όλοι γνωρίζουμε την τύχη όσων εξέχουν από τον πάγκο του Προκρούστη.

rial 

